

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **T. Z.**
státní občan Republiky Kosovo
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, Věznice Karviná
P. O. Box 42, 733 01 Karviná, Fryštát
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-106909-5/SO-2016,
ve věci zrušení trvalého pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-106909-5/SO-2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě

Shodu s prvopisem potvrzuje

30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Nováka, advokáta se sídlem v Praze 2, Sokolská 60.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 26. 10. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-106909-5/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 28. 6. 2016, č. j. OAM-2581-36/ZR-2013, jímž bylo podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Žalobce navrhuje rovněž zrušení rozhodnutí Ministerstva, tj. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Žalobní důvody a vyjádření žalovaného

2. Žalobce zprvu namítá, že napadené rozhodnutí je zatíženo formální vadou, která způsobuje jeho neurčitost a nepřezkoumatelnost; ve výrokové části ani v odůvodnění není povolení k trvalému pobytu identifikováno ani číslem jednacím či spisovou značkou, ani datem jeho vydání či označením orgánu, který povolení vydal. Z napadeného rozhodnutí tak není patrné, jaké povolení k trvalému pobytu je vlastně ve správním řízení rušeno. Další formální vada spočívá v neurčitosti a nevykonatelnosti stanovené lhůty k vycestování; není zřejmé, zda v případě, kdy rozhodnutí Ministerstva nabude právní moci před tím, než bude žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, počíná lhůta běžet od data právní moci rozhodnutí, nebo až od propuštění žalobce z výkonu trestu. Pokud měl správní orgán na mysli, že žalobce má opustit území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí Ministerstva, nebo do 30 od jeho propuštění z výkonu trestu, a to podle toho, která z těchto skutečností nastane dříve, měl své rozhodnutí formulovat přesněji; zvolená formulace je nejasná, neboť je zřejmé, kdy lhůta může skončit nejpozději, ale již není patrné, zda je možné, aby lhůta skončila i dříve (např. v nepřiměřeně krátké době po propuštění žalobce z výkonu trestu). Nesprávná formulace lhůty není jen vadou čistě formální, když i z faktického hlediska je přesná lhůta pro vycestování z území ČR po více než 20 letech pobytu pro žalobce velmi podstatnou informací. Žalovaná se rovněž nijak nevypořádala s odvolací námitkou stran nedostatečného odůvodnění délky lhůty, přičemž dle žalobce je lhůta k vycestování s ohledem na dosavadní délku jeho pobytu a nedostatek zázemí v Kosovu nepřiměřená, kdy správní orgán mohl stanovit lhůtu až dvojnásobnou.
3. Žalobce dále namítá, že v jeho věci nebyly splněny předpoklady k odejmutí pobytového oprávnění v podobě povolení k trvalému pobytu, neboť se správní orgán dostatečně nevypořádal se všemi skutečnostmi, pro které lze uzavřít, že odejmutí pobytového titulu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje

života žalobce. Žalobce nijak nečiní sporným, že první část hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, tj. odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, byla naplněna, ovšem stran posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného či soukromého života si správní orgán neopatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, resp. zvoleným postupem, kdy k žádosti právně nezastoupeného žalobce omezeného na svobodě řízení nepřerušil a ani jej náležitě nepoučil o jeho právech a nezajistil, aby žalobce vůbec mohl správnímu orgánu předložit relevantní dokumenty. Žalobce pobývá na území ČR se svoji manželkou a dvěma syny. Pokud ovšem správní orgán nezjistil existenci druhého syna, ačkoliv měl k dispozici jeho iniciály, nemohl tak náležitě posoudit dopad zrušení povolení k trvalému pobytu na rodinný život žalobce. Ani skutečnost, že oba synové jsou již zletilí, nemůže nic změnit na síle rodinných vazeb a na potřebě zachovat rodinu pohromadě. Žalovaná dále pochybila, pokud žalobce nevyzvala k doložení tvrzeného špatného zdravotního stavu jeho manželky a bez doplnění důkazů v tomto směru rozhodla tak, že zásah do rodinného života žalobce posoudila jako přiměřený; z lékařské zprávy MUDr. P. D. přitom vyplývá, že zdravotní stav manželky žalobce vyžaduje stálou péči o ni, přičemž vycestování z ČR společně s manželem je vyloučeno. Rovněž realizace veškerého rodinného života případnými návštěvami rodiny v ČR (jak naznačuje žalovaná) je vyloučena s ohledem na právní a finanční překážky. Za žalobcovo předchozí trestné jednání by de facto nyní byla potrestána celá rodina. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, s tím, že žalovaná nijak nehodnotila vliv zrušení pobytového oprávnění na ekonomický život žalobce. Rovněž se žalovaná nevypořádala s námitkou, že žalobce nemá v Kosovu naprosto žádné zázemí ani vazby, a ani se dostatečně nezabývala skutečností, zda žalobce opravdu představuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, resp. tuto otázku nesprávně vyhodnotila. Je třeba zvážit dobu, která uplynula od spáchání vytýkaného trestního jednání jakož i skutečnost, že na žalobce bylo působeno trestněprávními prostředky za účelem zajištění jeho nápravy a budoucího vedení řádného života; tyto aspekty ovšem nebyly žalovanou posuzovány. Závěrem žalobce uvádí, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života cizince musí být závažnost předchozího protiprávního (trestného) činu vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého života; žalovaná ovšem tyto dopady nijak nevymezila, ačkoliv se důkazní břemeno nacházelo především na straně správních orgánů.

4. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí; trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odkazuje na část III., kde se dostatečně podrobně vyjádřila k odvolacím námitkám žalobce.

III. Skutková zjištění

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že Ministerstvo zahájilo dne 6. 12. 2013 z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, a to na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů, přehledu vazeb od Vězeňské služby ČR a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje

č. j. 37 T 6/2011-3225, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 To 80/2013-3639; z uvedených rozsudků a opisu z Rejstříku trestů vyplývá, že žalobce byl v České republice odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let z pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů a zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dne 28. 6. 2016 bylo žalobcovo povolení k trvalému pobytu zrušeno a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky, neboť trestním jednáním žalobce byly pro takový postup Ministerstva naplněny podmínky předvídané ustanovením § 77 odst. 2 písm. f) ZPC a správní orgán neshledal ani disproportionálnost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dne 26. 7. 2016 bylo proti tomuto rozhodnutí doručeno Ministerstvu odvolání žalobce, přičemž dne 27. 7. 2016 bylo proti těmto rozhodnutí podáno další žalobcovo odvolání, tentokrát ovšem prostřednictvím advokáta JUDr. Jiřího Nováka. Dne 8. 8. 2016 byl právní zástupce žalobce vyzván k odstranění vady spočívající v nedoložení plné moci pro podání v pořadí druhého odvolání. Ačkoliv v postoupení odvolání žalované k jeho projednání ze dne 22. 8. 2016 Ministerstvo uvádí, že doplněné odvolání je procesně nepoužitelné, neboť dne 15. 8. 2016 marně uplynula lhůta k doložení plné moci, tak z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že plná moc byla Ministerstvu prokazatelně doručena dne 15. 8. 2016, tj. v poslední den lhůty. Ačkoliv byla plná moc datována ke dni 21. 8. 2016, přičemž doplněné odvolání bylo Ministerstvu doručeno dne již dne 27. 7. 2016, žalovaný přesto vzal námitky uvedené v advokátem doplněném odvolání v potaz, což ostatně plyne ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí. O odvolání rozhodla žalovaná dne 22. 9. 2016, jak je uvedeno v bodě I. tohoto rozsudku.

IV. Právní posouzení

6. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost, a tudíž je dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); ve věci rozhodl bez jednání v souladu s cit. ustanovením
§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť takový procesní postup je zde předvídan.
7. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně.*
8. Podle ustanovení § 77 odst. 3 ZPC *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
9. Podle ustanovení § 50 odst. 4 ZPC *není-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*

Shodu s prvopisem potvrzuje

10. Ačkoliv si je krajský soud vědom skutečnosti, že dojde-li k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí, zruší je, aniž by se musel žalobcovými námitkami věcně zabývat [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2005-35, č. 359/2004 Sb. NSS], přesto považuje soud s ohledem na zásadu procesní ekonomie dalšího řízení za vhodné se k jistým námitkám žalobce vyjádřit. Poukazuje-li žalobce na nedostatečnou specifikaci ve správním řízení rušeného povolení k trvalému pobytu, což dle jeho názoru představuje vadu spočívající v neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí Ministerstva, nutno konstatovat, že s uvedenou výtkou přichází žalobce poprvé až v nynějším řízení před soudem, kdy předmětnou vadu neučinil předmětem přezkumu již ve správním řízení. Nejvyšší správní soud sice v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1472/2008 Sb. NSS, uzavřel, že žalobce může v žalobě namítat i to, co v řízení před správními orgány nenamítal a neučinil předmětem správního přezkumu, avšak v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS, konstatoval, že *„správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze proto vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly účastníkovi řízení řádně doručovány písemnosti (včetně rozhodnutí), pokud na tuto skutečnost odvolatel ve včas podaném odvolání obsahujícím základní specifikaci a obsah tohoto rozhodnutí nijak neupozornil a ze spisu to jinak nebylo možno seznat.“* Je tedy plně na účastnících řízení, které skutečnosti uplatní jako kritérium správního či soudního přezkumu (dispoziční zásada), a žalovanému tudíž nelze přičítat k tíži, že ve správním řízení nereagoval na žalobcovy námitky a nevypořádal se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud tyto byly uplatněny až v samotné žalobě. Žalobci lze přisvědčit potud, že vadu spočívající v nedostatečné identifikaci rušeného povolení k trvalému pobytu měl žalovaný rozpoznat a v odvolacím řízení napravit, k čemuž dospěl i Městský soud v Praze v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 A 25/2011 – 34, nicméně již nelze souhlasit s žalobní námitkou v tom směru, že uvedená vada by způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nikoliv každé administrativní pochybení ve výroku způsobuje nesrozumitelnost, a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod k jeho zrušení; je-li rozhodnutí jako celek logické, pak zcela zřejmě administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno [viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005-19]. Na výrok správního rozhodnutí je nutno nahlížet v kontextu celého správního řízení, tj. i úkonů učiněných účastníkem řízení. Jak již soud vyslovil shora, žalobce nejenže předmětnou vadu nenamítal v odvolacím řízení, ale z obsahu podaného odvolání vyplývá, že si je vědom, jaké povolení k trvalému pobytu bylo předmětem správního řízení v I. stupni, když v odvolání doslova uvádí *„...ohledně mého povolení trvalého pobytu v ČR“*. Za takových okolností nezbyvá než uzavřít, že dotčená vada výroku nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí Ministerstva.

Shodu s prvopisem potvrzuje

11. Krajský soud nemůže dát žalobci za pravdu ani co se týče námitky, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedená délka lhůta k vycestování není nijak odůvodněna a žalovaná se s tím nijak nevypořádala. Žalovaná se ovšem k délce lhůty pro vycestování vyjádřila na str. 5 napadeného rozhodnutí s tím, že její diskreční pravomoc pro stanovení délky lhůty je limitována ustanoveními § 77 odst. 3 a § 50 odst. 4 ZPC, kdy lhůta k vycestování nesmí překročit hranici 60 dnů. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí, které je výsledkem aplikace správního uvážení (v posuzovaném případě je výsledkem aplikace správního uvážení navíc pouze část napadeného rozhodnutí), není oprávněn nahradit diskreci správního orgánu uvážením vlastním, neboť by tím bylo popřeno odlišení veřejné správy od soudní moci. Jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS, *„úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“*. Soud zruší napadené rozhodnutí tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil [ust. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.]. Konstatovala-li žalovaná v napadeném rozhodnutí, že lhůta pro vycestování v délce 30 dnů je přiměřená veškerým v řízení zjištěným okolnostem, kdy ani sám odvolatel neuvedl skutečnosti, jež by měly svědčit o její nesprávné délce, nelze než uzavřít, že žalovaná zákonem stanovené meze správního uvážení nijak nepřekročila, natožpak aby jej zneužila.
12. Žalobci lze ovšem přisvědčit stran námitky neurčitosti a nevykonatelnosti lhůty k vycestování, jak je stanovena ve výroku II. rozhodnutí Ministerstva a následně potvrzena i napadeným rozhodnutím. Dotčený výrok stanovující cizinci (žalobci) *„lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“* je nesrozumitelný, a tudíž i nepřezkoumatelný. Výrok je částí rozhodnutí, ve které správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci rozhodl. Výrok musí být jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jen on je závazný a právní moci schopný. Z výroku musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55]. Z napadeného výroku vyplývá, že hraniční okamžik, kdy je žalobce povinen vycestovat z území ČR, nastává uplynutím 30. dne od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Takto formulovaný výrok nebude činit výkladové potíže, nabude-li rozhodnutí Ministerstva právní moci a uplyne-li ona 30 denní lhůta od právní moci rozhodnutí v době, kdy bude žalobce stále ve výkonu trestu odnětí svobody. V takovém případě je zcela nasnadě, že žalobce nebude moci dostát první části výroku a vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, neboť bude dosud ve výkonu trestu. Pakliže ale bude žalobce propuštěn na svobodu např. po uplynutí 15 dnů od právní moci rozhodnutí, nabízí se s ohledem na formulaci výroku otázka, zda bude žalobci zbývat k vycestování již pouze polovina lhůty uběhnoucí od právní moci rozhodnutí, či zda bude žalobce disponovat 30 denní lhůtou počítanou ode dne propuštění z výkonu trestu. V případě propuštění žalobce

na svobodu v době 30 dnů od právní moci rozhodnutí tedy vskutku může dojít k situaci, že lhůta stanovená k vycestování bude nepřiměřeně zkrácena a žalobce nebude mít dostatek času k vyřízení nezbytných záležitostí spojených s opuštěním území. Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva ani napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá záměr správních orgánů stanovit lhůtu k vycestování kratší než-li 30 dnů, nastane-li skutkový děj shora uvedený, nýbrž stanovit lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od předvídané nastalé skutečnosti (právní moc rozhodnutí anebo propuštění z výkonu trestu), v závislosti na tom, která z těchto skutečností nastane dříve. Chtělo-li Ministerstvo srozumitelně a určitě promítnout do výroku rozhodnutí svůj záměr jinak plynoucí z odůvodnění rozhodnutí, mohlo tak učinit kupříkladu užitím výroku „...se stanoví lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž bude-li cizinec propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody až po dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, pak se lhůta k vycestování stanoví 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“. Za současné situace ovšem nezbývá než uzavřít, že výrok rozhodnutí Ministerstva, resp. potvrzující výrok žalované, je rozporný nejen vnitřně, nýbrž i ve vztahu k následnému odůvodnění, což má následek jeho nepřezkoumatelnost.

V. Závěr a náklady řízení

13. S ohledem na shora vytknutou vadu řízení se krajský soud dále nezabýval věcnými námitkami žalobce stran posouzení vlivu zrušení povolení k trvalému pobytu na soukromý či rodinný život žalobce a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost z důvodů popsaných výše (výrok I.). V dalším řízení je žalovaná povinna přezkoumat rozhodnutí Ministerstva v intencích shora učiněných závěrů, neboť právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku je žalovaná vázána (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto takto nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106].
11. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný, a vzniklo mu tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000
Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
b) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
2) sepsání žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb. 6 200 Kč
b) paušální náhrada hotových výdajů	

Shodu s prvopisem potvrzuje

advokáta ve výši 300 Kč / úkon § 13 odst. 3 při úkonech právní pomoci vyhl. č. 177/1996 Sb. vypočtených pod písm. b))	600 Kč
b)) daň z přidané hodnoty § 14a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 428 Kč

Celkem

11 228 Kč

Soud proto uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 12. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu